

Glasnik blage vijesti za spasenje svim umornima i bolesnima po duhu, duši i telu.

Izdavač: **Matija Baumgärtner**,
VINKOVCI, Gundulićeva 58.

HRIŠĆANSKI MESEČNI GLASNIK

Odgovorni urednik: **Petar Dautermann**
NOVI SAD, Živ. Petrovića ul. 3

Uskrsna svečanost

Hrišćanski narod ide opet ususret danu Uskrsne svečanosti, kojemu se mnogi po vanjštini vrlo raduju. Dan Uskrsa je dan velikog sjećanja, što istovremeno sveta nije doživjela. Samo jedan čovek koji je bio sin Božji a primio je obličje čoveka, koji je pravedno na drvu krsta za nas nepravedne umro, taj je od mrtvih uskrsnuo i Njegovo telo nije vidilo trulež. Pošto je i taj pravednik došao iz čistog svetog neba, zato je i Njegovo telo bilo sveto i bez mane i toga radi nije moglo podleći truleži. To su već proroci starog zaveta kazali. Psalmista već govori u 16 Psalmu u 10 stihu sledeće: »Jer nećeš ostaviti duše moje u paklu, niti ćeš dati da svetac tvoj vidi trulost«. A prorok Izaija proriče od pobeđioca smrti, jer on kaže u 26:19 stihu: »Oživjeće mrtvi tvoji, i moje će mrtvo telo ustati.«

Uskrsenje je sam Isus unapred iskazao. Jednom prilikom kada je Gospod Isus išao sa svojim učenicima »pristupiše k Njemu Farizeji i saduceji da ga kušaju, jer su tražili da im pokaže znak sneba. A on odgovarajući reče im: uveče govorite biće vedro; jer je nebo crveno i u jutru danas će biti vetar, jer je nebo crveno i mutno. Licemjeri! lice nebesko umijete poznavati, a znake vremena ne možete poznati?« Pošto su farizeji i saduceji samo bili prividno pobožni, a saduceji uopće nisu verovali u uskrsenje, zato je Gospod Isus kazao učenicima: »čuvajte se kvasca farizejskog i saducejskog«. Dajle je On svojim učenicima kazao; da mu valja ići u Jerusalim i mnogo postradati od starešina, prvosvećenika i književnika, da će ga ubiti i da će treći dan ustati. (Mat. 16:21). Ove reči je Isus više puta izgovorio medju narodom koji ga je sledio, koje nam potvrđuje Njegova reč. Mat. 17:23, 20:19, 26:32, Mark. 9:31. Luka 9:22. a jednom je On na židovski vazam u Jerusalimskoj crkvi ove reči kazao, kada su oni i opet tražili znaka od Njega: »Razvalite ovu crkvu, i za tri dana ću je podignuti. A židovi rekoše: četrdeset i šest godina građena je ova crkva, i ti za tri dana da je podigneš? A on govoraše za crkvu tela svojega. A kad usta iz mrtvih opomenuše

se učenici njegovi da ovo govoraše, i verovaše pismu i reči koju reče Isus (Jov. 2:19-22).

Njegovo objavljeno uskrsenje »ispunjeno«. Da su Njegove istinite unapred rečene reči tačno ispunile to vidimo iz navedenog odlomka: »A po večeru subotnom na osvitak prvoga dana nedelje dodje Marija Mandalijena i druga Marija da ogledaju grob i gle, zemlja se zatrese vrlo; jer andjeo Gospodinov sidje s neba, i pristupivši odvali kamen od vrata grobnih i sjedjaše na njemu. A lice njegovo bijaše kao munja, i odelo njegovo kao sneg, i od straha njegova uzdrhtaše se stražari, i postadoše kao mrtvi. A andjeo odgovarajući reče ženama: ne bojte se vi; jer znam da Isusa raspetoga tražite. Nije ovdje; jer ustade kao što je kazao. Hodite da vidite mesto gdje je ležao Gospod, pa idite brže te kažite učenicima njegovim da je ustao iz mrtvih. I gle, on će pred vama otići u Galileju; tamo ćete ga vidjeti. Eto ja vam kazah« Mat. 28:1-7. O tom istinitom, ispunjenom uskrsenju nama navješćuju sva četiri evandjelja, Marko 16:5-7; Luka 24 glava i Jo- van 20 glava.

Njegovo uskrsenje došlo je nama za dobro. Što bi nam koristilo što verujemo u Isusa Hrista, da nije On od mrtvih vaskrsnuo, onda bi još bili u našima gresima. Ali slava mu! On se ne nalazi medju mrtvima, koje reči je već nebeski andjeo tražećim iskazao, nego je živ, i hoće da i mi živimo.

U Rimljani poslanici 4:25 kaže: »Koji se predade za grehe naše, i ustade za opravdanje naše«. Kada je Isus ustao od mrtvih da nas opravda kod nebeskog oca za naše grehe, »ko će nas onda osuditi? Krst Isus, koji umrije, pa još i uskrsne, koji je s desne strane Boga, i moli za nas?« On neće suditi one, koji se daju kroz Njegovu reč suditi, jer On nije došao da sudi nego da spasi; one koji ga veruju.

Njegovo uskrsenje je potvrđeno od mnogih svedoka. Prvi živi svedok apostol Petar, koji je na dan Duhova pun Duha svetog govorio silovitu propoved u Jerusalimu reče: »Ljudi Izraelci! poslušajte reči ove, — Isusa Nazaranina, čoveka od Boga potvrđje-

na medju vama silama i čudesima i znacima koji čini Bog preko njega medju vama, kao što i sami znate, ovoga odredjenim savjetom i promislom Božjim predana primivši, preko ruku bezakonika prikovaste i ubiste; Kojega Bog podiže, razdriješivši sveze smrtne, kao što ne bijaše moguće da ga one drže«. Djela 2:22-24. Dalje govori Petar u 32 stihu: »Ovoga Isusa uskrsne Bog, čemu smo mi svi svedoci«. Nije samo jedan svedok od uskrsnulog Gospoda, nego dalje čitamo u Djelima 4:33 »I apostoli s velikom silom svedočahu za uskrsenje Gospoda Isukrsta; i blagodat velika bješe na svima njima«. A apostol Pavle propovedao je Evandjele Hristovo mnogobročima gdje on medju ostalim kaže: »I ne našavši ni

jedne krivice smrtne moliše Pilata da ga pogubi. I kad svršiše sve što je pisano za njega, skinuše ga s drveta i metnuše u grob. A Bog uskrsne ga iz mrtvih, i pokaziva se mnogo dana onima što izlaziše s njim iz Galileje u Jerusalim, koji su sad svedoci njegovi pred narodom« »Djela 13:28-31.

Kao što vidimo potvrđeno ovo svedočanstvo da je Isus od mrtvih uskrsnuo, tako ćemo i ja i ti od mrtvih ukrsnuti. Samo je sada pitanje za čega? Dali za nebesku slavu ili za večitu muku, gdje će biti škrgut zuba. Zato dodji još sada dok je još vreme milosti i primi život iz Hrista, pa ćeš uskrsnuti za večitu nebesku slavu.

Petar Dauterman

Jedan primer za nas

Otkr. 2:5

Ovaj stih čini jedan dio Isusovog diktata na Efešku zajednicu, koja je pre nekoliko desetaka godina postala kroz Pavlovu službu (Djela 18:19-21, 20:16-38). Pavlove poslanice na Efežane sa njenim istinama i velikim tajnama pokazuje nam početno stanje te zajednice. Ali u Hristovim poslanicama u Otkrivenju je sasma drugačiju nalazimo. Po vanjštinim mogli bi je nazvati kao uzornu zajednicu. Ali Isus, čije su oči kao plamen ognjeni, koji i dubinu ispituje te vidi i skriveno, — mora nju ozbiljno opominjati sa rečima: »Opomeni se dakle otkuda si spao!« Pad je već od početka Raja do sada bilo čovječje delo, ali Gospod Isus je došao njih tražiti i spasiti. Tako predlikovno kao što je Efeška zajednica jednoć stajala, tako je ona sada morala doista od Gospoda biti opomenuta, što nama pokazuje Njegovu veliku ljubav naspram svoje zajednice.

Pad. Pad je otpušanje od Boga. Mi nećemo tu da stanemo kod Efeške crkve, nego se hoćemo i dalje zanimati sa ovom istinom od pada. Pasti znači se odvojiti od Božjeg lica, u nepokornost, greh, svet i krivicu (posmatraj 37 Psalm). Ta duša što je jednoć bila napunjena sa mirom, radosti, svetinjom itd. ta se opet u svojoj nutrinji okrenula slastima i svet-skim interesima, a to je pred Bogom greh i pad. Pad je isto jedno otpušanje od Hristove ljubavi. Efeška zajednica je jednoć uživala tu ljubav. Ljubav naspram Njemu bila im je sve, početak i svršetak A. i O. Njega dočekati i u Njegovoj zajednici biti bio je njihov osobiti užitek i glavni cilj. Pad je obično i otpušanje od svete revnosti za Božje delo. Tu gde su bila jednoć dela požrtvovne ljubavi nastupilo je vlastito ja življenje. Mrtve forme i hladne ceremonije su nastupile namesto predaje molitvenog života. Jednoć se stupalo sa Isusom prema gore k nebu, ali sada se ide prema dole. Hvaljenje i sveta revnost je izčeznula, kao Izrailjski hvalopoj u Babilonu. Preko ovakoga stanja kliče sotona, ali Isus plače i žali preko tog, kao preko Jerusalima i šalje im reči smilovanja.

Pad je opasan. »Opomeni se dakle otkuda si spao, tako kaže Gospod Efeškoj zajednici. Izraz »pasti« upotrebimo uvek sa velikom boli, jer ono nutrašnjem čoveku znači, da se je za telo velika nesreća dogodila. Kakova bol zauzme roditelje, kada oni stoje pred svojim palim detetom. Napuštanje prve ljubavi daje Gospodu veliku bol, jer te samu Njemu učinjena osobna nepravda. Ono je tako kao da On biva od svog deteta ponovno razapet, kao da pita, a zašto sam ja to zaslužio?

Gospodnji veliki bol. Duboko žalosni osećaj napuni Njegovo srce. On koji je vidio dela Efeške zajednice, izdržanje i njihovu ljubav uživao, osetio je sve više njihovo ohladjenje. Jednoć su ovi verni bili prama Gospodu, kao što su zabludjeni Galačani

bili prama Pavlu, koji bi i oči svoje bili za njega dali (Gal. 4:15). Jednoć nije bila niti jedna ljubavna žrtva za njih preskupa, niti jedan trud prevelik, niti jedno zavetovanje presveto, sve je bilo kod njih kao jedno ognjeno srce. Sada je On kao ustranu postavljen i vrlo žalosno On stoji na strani kao jednoć pred zasljepljenim Jerusalimom. Iako je njihova ljubav prestala, to je Njegova još uvek jednaka. On čezne za ohladjelim, i želi, da se povrate. Pazi što On čini, poziva ih na povratak.

Povratak. Malo se umiri. Povratimo se u duhu u naš početak i posmatrajmo kako je bilo jednoć i kako je sad. Greh prevari čoveka i zastepljuje ga, 2. Sam. 12:1-7; Jevr. 3:7-14; Otkr. 3:17). Pali mora najprvo da uvidi svoj duboki pad, njegovo odvajanje od Gospoda, njegovo bežanje iz Njegovih ljubavnih ruku i da pravo uvidi koliko je otpustio od Njega. Pomisli kako si radosno prizivao Boga, dok si još Njegovu reč ljubio i redovno čitao, a sve drugo si držao za smeće kao i Filipljani, a ti si kao Stevan vidio nebesku slavu (Djela 7). Stoga primi Isusov savet i »čini pokoru«. Pad je veliki greh (Jer. 2:19). Pomisli, šta je tebi, zajednici Gospodnjoj i tvojoj okolini ovo donelo. Pročitaj 51 Psalm i vidi, šta je pravo iskreno pokajanje. Dodji kao izgubljeni sin i promisli kako je on to učinio (Luk. 15:17-20). Teško se je nazad vratiti, sve koći i smeta, ali prekinu, čini pokoru, Gospod koji te već čeka će tebi pomoći prekinuti sotonske veze i opet će te osloboditi i usrećiti. Čini prva dela. Kao jednoć prekinu sa ovim grešnim naginjanjem sa ravnodušnoću i lakomišljenošću i čini pokoru, vrati se sa novom revnošću nazad Isusu. Pokaži mu kao jednoć i posveti tvoj život ponovno Spasitelju Isusu Hristu.

Jedna ozbiljna pretnja. Ako ti ne činiš pokoru, doći će ti skoro, i dignuću svetinjak tvoj s mesta njegova. Efeška zajednica nije valjda ozbiljni poziv Isusa Hrista prihvatila, jer je njen svetinjak naskoro bio dignut, tj. Zajednica je nestala, kako onda tako još i danas nestaje svaka zajednica i pojedine duše, ako ne slede pokajničkom pozivu Isusa i ne povrate se, onda oni moraju nestati. Gospod kaže: »Ako ne doći će«. Kako su ovo važne reči (Luk. 20:16; Otkr. 22:12). On je zaista strpljen, ali vreme za povratak ističe i tada će On doći da sudi, Otkr. 2:21-22, Iz. 1:5, Priče 29:1. Onda nestaje jednoć primljeno svetlo, tvoj utjecaj nestaje, tvoja sol obljutavi. Ova istina se gorko ispunila u Efezu i još se uvek ispunjava pred našim očima, kao i na celim zajednicama, krugovima vernih, kao i na pojedinim članovima. Kakvu ozbiljnu lekciju nam daje svima ova opomena Isusova! Zato dragi čitaoče, primi ovu reč k srcu i pomisli otkuda si spao i čini pokoru i prva dela.«

M. Baumgärtner

Odgoj Hrišćanske zajednice

(Nastavak)

Ništa divnijeg nema u svetu za zajednicu Božju, nego kada su se odmetnici opet vratili Bogu, i njih dobro došlim nazvati. Kakve divne časove smo mi već imali kada su se odmetnici povratili, plakali i za oprostjenje molili! I kako zajednica ih onda opet ljubi! Ne da se ih manje ljubi od drugih članova, nego još više, jer se više nužde za njih imalo i zahvalniji smo za njih da su opet došli na pravi put k Bogu i u zajednicu u očinski dom. Ali istinita prava ljubav je stroga. Pomisli, kako Bog svoj narod odgaja! Pomisli, kako On može nekad jako tući! Ali tko sme se usuditi kazati da nije to ljubav. On vidi da mi to trebamo, i toga radi on nekad tuće tako jako, jer vidi da drugo ništa ne pomaže.

Jedna živa zajednica Božja, koja živi u Božjoj ljubavi je stroga u zajedničkom odgoju da nebi bila zajednica kroz greh razorena. Ali s druge strane je ona puna ljubavi, da ako pogrešivi se vrati i iskreno se pokaje, onda zajednica hvali Boga i primi pogrešivog u ljubavi i pouzdanju opet u zajednicu. To su njeni najblaženiji časovi, kada ona opet može podignute primiti u svoje redove.

Cilj sa svakim zajedničkim odgojem jeste Spasenje i podignuće pojedinih i zajednice.

Uzrok isključenja

Glava 13.

Koji uzroci mogu prouzročiti isključenje osoba iz zajednice? To je jedno vrlo važno pitanje. Ja mislim da će nam to najtačnije razjasniti Božja reč. Hoću samo uzrok da navedem od toga što smo već čitali u Mat. 18 glavi. Tu se radi o javnom grehu od strane jednog brata prema drugom. »Ako li ti sagreši brat tvoj«. To je dakle jedan javni veliki greh. Takav greh je većini hrišćana jasno, da se radi takog greha mora biti isključen. Sa ovim se stvarima ne moramo više mnogo zanimati, jer to treba svima biti jasno. Dalje ima još greha koji se događaju među vernima i od kojeg biblija govori, koje se uopće ne uzima za uzrok isključenja.

Mi ćemo pročitati 1. Kor. 5 glava od 11 stiha: »A sad vam pisah da se ne mešate, ako koji se brat zove, postane kurvar, ili tvrdica, ili idolopoklonik, ili kavgadjiya, ili pijanica, ili hajduk; s takvima da i ne jedete. Jer šta je meni stalo da sudim i one koji su napolju? Ne sudite li vi one koji su unutra? A one koji su napolju sudiće Bog. Izvadite zloga između sebe!« U ovom se odlomku uzima za uzrok isključenja prekršaj dobrog vladanja. Jedan bludnik treba biti isključen iz Božje zajednice.

Nakon ovog prekršaja je govor od tvrdice. Kako se u današnje vreme u Hrišćanskim zajednicama postupa prema tomu? Dali se to uopće pomišlja među vernima, da se jedna osoba radi škrтости treba isključiti? Ja mislim da ne. Možda vi želite da ja dadem jednu odredbu preko toga što je škrтость. Lahkom ili škrт biti znači ljubiti pare i njima se predati, a to je isto tako kao kada drugo nešto što je u svetu ljubi. Mi imamo na pr. prednjašnji pad. Bludnik ljubi nečistotu, nemoralnost i on se preda njoj. Škrтac opet preda se sasma parama živi za njih i ljubi ih. U nekim Božjim zajednicama je svačanje, da takav čovek što ljubi svoje pare i živi za njih, je koristan član i ne potrebuje isključenja. Često se dogodi da takova osoba smije u nečem i skriviti što jedan siromah ne bi smeo učiniti. Tako da ga ovaj greh još i drugom grehu ovlašćuje, radi kojeg bi drugi bili sudjeni. Pismo kaže: da je škrтость koren

svega izloga. To mi možemo verovati, ako to i nemožemo potpuno razjasniti. Božja reč nam kaže svakako da je škrтость karen svega zloga. Često se ona u zajednici pogleda za dobru vrlinu. Kako često se kaže od jednog čoveka što mnogo para zaradjuje i mnogo blaga skuplja na zemlji, da ga je Bog blagoslovio i da je bio s njim, ali Isus kaže: »Ne sibirajte sebi blaga na zemlji, gdje moljac i rdja kvari, i gdje lupeži potkopavaju i kradu«. No zato ja ne mislim da celi narod bude tako siromašan da bi morali jedan drugom ići prositi. To nije mišljeno. Ali da čovek zato živi, da skuplja sebi blago i da od svog blaga bude sasma zauzet to je greh radi čega se i treba biti iz Božje zajednice isključen. Prijatelji, ja vam želim kazati, ako bi ova pomisao u našoj zemlji oživila, onda bi bio veliki broj vodećih osoba iz zajednica isključeno. To su siromašni propovednici u tim zajednicama! Ovdje je još kazano da »hajduci« trebaju biti iz Božje zajednice izgonjeni. To su take osobe, što bezobzirno sebi prisvajaju materijalne dobitke. Taki trebaju biti isključeni iz Božje zajednice. Drugi gresi kao idolopoklonstvo, kavkadžije i pijanice to su tako grubi gresi, da se taki već uzmu za uzrok za izključenje iz zajednice.

To nije za čuditi prijatelji, ako je zajednica Božja na mnogim mestima tako neuslišno besnažna, da se mora godinama raditi, a ne vidi se nikakvog uspeha. Nije ni to za čuditi se, da siromašne iskrene duše se moraju celi život boriti i ne mogu doživiti pravu pobedu, jer se sa znanjem poklone grehu, i možda se još najveće grešnike u Božjoj zajednici postavlja na najviše mesto. Ne moramo se čuditi ako je Bog svoje nebo od ovakovih zajednica ztvorio. Ovdje stoji napisano da kurvar, škrтica, lupež itd. neće naslediti carstvo Božje. A verni da s njima ne trebaju općiti. To su veliki otkriti gresi.

Ima još i drugog uzroka, kojega radi mi kao što Božja reč kaže treba da ovakove osobe isključimo. Možemo pročitati 2. Tim. 2:16-18: »A poganih praznih razgovora kloni se; jer će (takvi ljudi) biti sve bezbožniji i reč njihova razjedaće oko sebe kao rak. Među ovima je Imenej i Filit, koji u istini pogrešiše, jer govore da je vaskrsenje već bilo; i (tako) uništavaju veru nekih. Tada trebamo pročitati 1. Tim 1:18-20: »Ovu pak zapovest predajem ti sine Timoteiu, po predjašnjim proroštvima za tebe, da osnažen njima. ratuješ dobar rat, imajući veru i dobru savest, koju neki odbacivši odpadoše od vere; među kojima su Imenej i Aleksandar koje predadoh sotoni da se nauče ne huliti«. Ovdje se govori od istog Imeneja kao u 2. Tim. On govori prazne reči i proglašivao je da je vaskrsenje već bilo. Toga čoveka predao je Pavle sotoni da bi on naučio ne huliti, to znači on je bio na isti način predan sotoni na mučenje tela kao što stoji napisano u 1. Kor. 5 glavi. Mi dakle vidimo da ne mora jedan čovek u velikim gresima živiti od kojih smo već govorili, da bude od zajednice odvojen, kriva nauka je dovoljan uzrok za isključiti. Tu je bila kriva nauka u odnosu hrišćanske vere i ovu zabludu je Apostol Pavle pogledao za taku značajnu, da ovaj bude isto tako kažnjen kao preljuba u Korintu. Ovaj čovek je trebao biti sotoni predan na isti način kao i onaj drugi što je bio predan. Mi dakle vidimo da kriva nauka opunomoćava za isključenje.

Ima naroda što kažu: ako jedan čovek ima život iz Boga, i ako je on zašao u zabludu onda mi njega ne možemo valjda zato isključiti. Jer mnogi

misle ako se kaže da se u Boga veruje, onda se ima već i život iz Boga. To se suproti Božjoj reči, jer Božja reč kaže da se zajednica Božja treba čisto držati, da ona ne bude zaražena kroz krivu nauku i razorena. Jer tako šta se naravski širi od jedne zajednice u drugu. Pomisli, da se je ova kriva nauka, koju su ovi krivi učitelji Imenej i Aleksandar proglašivali za vreme apostola trpila u zajednicama. Ona bi više i više zahvaćala oko sebe, i naskoro bi bilo celo hrišćanstvo zaraženo. Tako je to i sa slobodomišljenom Teologijom u nekim udruženjima, da svaki može imati svoje mjenje; oni kažu; da je najglavnije da oni imaju sa Hristom zajednicu.

Ima još i drugih reči koje ja hoću navesti, iz Titove poslanice 3:10-11: »Čoveka jeretika po prvome i drugom svetovanju kloni se, znajući da se takovi izopacio, i greši, i sam je sebe osudio«. Tu su još navedeni uzroci radi čega se iz zajednice isključiti može.

Čovek koji neće u miru i ljubavi u zajednici živiti, nego osniva jednu partiju oko sebe — a to je najstrašnije što se partije uvek kupe oko osoba — takvoga treba odbiti. U zadnjim godinama se optužilo Duhovne Hrišćane da smo raskolnici. Misli se da smo mi uzeli za pojedine stvari partiju. Ali partijsko mišljenje ne pokazuje se u tom, nego ono skuplja oko sebe narode. Kao što Pavle u 1. Kor. 1 glavi od toga govori, da je kod Korinćana bilo partija i oni su na tom stajali da jedan kaže: »Ja se držim Pavlu«, drugi opet: »ja se držim Apola«, treći opet »Ja se držim prema Kefi« itd. Ovo grupisanje oko osoba to je sekta. Ali za istinu nastupati što je navedeno u Božjoj reči, to onda nije sekta po pismu. Ali istinu koju je Bog u nekom oživio, tako da se za istu može živiti i umreti to narod zove sekta, ali pismo to ne čini. Ljudi koji čine razdor, oni se skupljaju oko osoba. A to je u Božjoj zajednici opasno. Takvi ljudi će imati uvek povoda da osnivaju partije. To obično bude tako da ako jedna osoba ne stoji kako bi trebala, a ako je starešina opomene ili braća a ona namesto da se popravi meće tu krivicu na onoga koji ju je opomenuo i onda kroz to počne u zajednici protiv njega ili one braće koji su je opomenuli agitirati. Nezadovoljni dobije na svoju stranu svoju rodbinu i prijatelje i tako se osniva partija. Isus kaže: »Ako ko dodje k meni, a ne mrzi na svojega oca, i na mater, i na ženu i na decu, i na braću, i na sestre, i na samu dušu svoju, ne može biti moj učenik« (Luk. 14:26). Ali ovi što osnivaju partije, oni rade protiv ove Isusove reči, i vide potrebu da osvajaju partije medju svojim rođjacima i prijateljima. Tako onda nastaju na takom temelju nove religiozne pravce. Kako je to bedno! Ovakovi ljudi mogu imati najljepše izgovore za njihove postupke, ali tu je ozledjen jedan čovek, a to je uzrok, da se osnuje partija. Ali pismo kaže da se ovakove osobe odbije.

U Rim. 16:17 čitamo: »Molim vas pak braćo, čuvajte se od onih koji čine raspre i razdore na štetu nauke koju vi naučiste, i ukloniste se od njih«.

Božja reč nam zapoveda da se takovi što čine razdore ne trpi u zajednici. Njih se treba jedan ili dvaputa opomenuti, a ako oni opomenu ne prime onda ih se treba isključiti.

Moram još jedno veliko pitanje ovdje navesti, a to je to: »Dali imamo pravo jednu osobu iz Božje

zajednice isključiti prije nego što imamo zato dokaze ili da smo uvereni da je ona život iz Boga izgubila? Na to pitanje pojedini odgovaraju bezuslovno »da nemamo!«

Šta kaže Božja reč preko toga? Otvori Ev. Jov. 15:2: »Svaku lozu na meni koja ne radja roda odsjeći će je; i svaku koja radja rod očistiće je da više roda rodi«. Kakva je to loza, koju Gospod seće? Jeli suha? ne! Reč kaže: »Koja ne donosi roda onu on seće«. Jedan član zajednice može sa drugima biti, i može izgledati kao i drugi članovi, ali on živi u škrtosti, živi kao ovaj svet, govori prazne reči koje kao čir raka oko sebe grize zaražen je od svakojakih krivih nauka, on je kao čovek raskolnik, ali pokraj svega izgleda vrlo bogobojazan. Često je tako da osobe koje su pune pakosti najbogobojazniji izgledaju, jer oni moraju nato paziti da po vanjštni izgledaju vrlo bogobojazni da ne budu prepoznati; što jedan pravo obračeni i ne mora sa osobitim izrazem lica oko o hodati. Medju svim odnosima je on hrišćanin, i on zna kake vrste razgovore ovaj falčni Hrišćanin vodi, on oseća da se nešto strašnoga iza toga skriva i on nije s tim ujedinjen i ne čini ga sretnim, to mu je nešto prazno.

Dali se pravo čini, da se ove što u neiskrenosti žive isključiti? Mnogo se puta prigovara, da je on ill ona verna, pa on se moli i govori tako dobro, pa tako je on bogobojazan on ima svakako život iz Boga i onda se ga nesmiije isključiti iz zajednice. »Svaku lozu na meni koja ne radja roda odsjeći će je«. Kada je netko škrt, živi za ovaj svet, ili ako netko razdor pravi i širi krivu nauku taj onda ne živi za Boga, i prestaje se onda roda donositi za Boga. Zato je za zajednicu Božju važno da ovakova osoba bude od nje odsječena, rastavljena.

(Svršiće se)

Ljubav Božja prema nama ljudima

Naš nebeski otac izvor je života i radosti. Pogledajmo na divna i krasna djela prirode; pomislite kako je divno uređjena, ne samo na potrebu i sreću ljudi nego i svih ostalih živih bića. Bog je taj koji svakodnevnne potrebe umiruje i zadovoljava. Psalmista divno izrazuje ovu misao: »Oči su svih k tebi uspravljene i ti im daješ hranu na vrijeme; otvaraš ruku svoju i sitiš sve živo po zemlji«. A pored toga javlja se beskrajna ljubav posred svih zala i nevolja koje je prouzrokovao greh. U evanđelju po Ivanu 3:16 piše: »Jer Bogu omilje tako svijet da je i sina jedinorodnoga dao da ni jedan ne pogine koji vjeruje i ima život viečni«. Dakle nije ga dao samo zato da živi medju ljudima i da nosi grehe sveta. On ga je poklonio palom čovječanstvu.

Isus je terete i potrebe ljudskoga roda sam upoznao i sveza se neodrešivom vezom sa djecom božjom. Čim više posmatramo o Kristovom karakteru i svetlosti križa tim više opažamo milosrdja i ljubavi. Stoga kličem naročito omladini ne zaboravljajmo:

»Bog jeste ljubav«.

Zetović Vilko, Vinković

— ★ —

Pretplatna cena: U našoj državi godišnje 12 Din., za inostranstvo 20 Din. Za Ameriku 50 C.

Čekovni konto broj 46.988 Poštanske štedionice - Zagreb.

Štamparija Farkaš i Dürbeck, Novi Sad, Železnička ul. 30. — Telefon: 24-88